

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravištvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

Sè slovanskega bojišča naših bratov Rusov nij denes še poročati glavnih dogodkov.

Najvažnejše na Donavi, kjer dozda Rusi nijso še dovršili vojne priprave črez reko, je sledeče slavno delo ruske artilerije, ki kaže, da bodo Rusi s svojo boljšo strelbo Donavo kmalu osnažili od turškega strelnega ladijstva.

Iz Brajlova se telegrafira dunajskemu „Tagblattu“, da so 12. t. m. tri turške vojne ladije manevrirale mej Mačinom pa Getjitom v mačinskem prekopu. Popoludne ste se dve ustavili 3000 do 3500 korakov pred ruskimi baterijami. Dve prvi ruski bateriji ja začnete nastreljavati. Ko je bilo deset strelav oddanih, potegne se ena ladija nazaj, druga pa ostane, ne da bi streljala. Ko se je tri četrti ure streljalo, zadene eden ruski strel takelažo stoječe ladije. Druga turška ladija prijadra na pomoč, a kmalu izgine v neko donavsko panogo. Kmalu se prikaže nad krovom stoječe ladije gost dim, iz katerega začne ogenj švigati. Ogenj vedno narašča in velikansk dim skrije potem ladijo popolnem. Turška ta ladija se zove „Lutfi-Djelil“, to je, „veselje sveta“. Poveljnik njen je bil Nekib-bej. Imela je užgana ladija tri jambore; ko je nekaj časa gorela, razletela se je in se potopila, da je samo konec enega jambora moel iz vode. Vojakov na njej je bilo 200, ki so vsi potopili se, samo enega, hudo ranjenega, so Rusi rešili. Vojaki so plavali mej ostanke ladije semtertje, a ker nij bilo o pravem času rešenja, je mrzla Donava vse požrla, razun omenjenega težko ranjenega. Ko se je bila ladija razletela, zbežale so vse druge turške

ladije. Vrh ven molečega jambora je bila nataklena velikanska rudeča zastava, katero so Rusi izročili polkovniku zmagajoče baterije Strukovu, ta pa generalu Salovu. Strel je vodil jako mlad poročnik Somujlo, kateremu na čast so častniki napravili obed in mesto mu je podarilo časten dar. „Lutfi-Djelil“ bila je najstrašnejša turška podonavska ladija, tako, da se prebivalci Brajlova zdaj nobenega nastreljevanja več ne boje. Deputacija najodličnejših meščanov je prišla zmagovalnej bateriji čestitat.

Tudi v Aziji ruske avantgarde dozda le manjše boje srečno bijejo; večjih še nij bilo. Sicer so Turki iz Carigrada 12. telegrafirali po svoje, da so Ruse zmagali pri Batumu in jih kar 4000 (!!) na en pot pobili. Ali laž ima kratke noge. Denes se poroča iz Peterburga ravno protivno, da so 11. t. m. ruske avantgarde z naskokom vzele turške visočine pri Hacubani, na potu proti Batumu. Turki so mnogo izgubili, Rusi 12 mrtvih in 100 ranjenih. — Na drugem kraji so se utaborili pri Subatan Zaghnilarji, samo kake tri do štiri ure od Karsa.

Poreška škofija po odhodu biskupa Dobrile.

Iz Istre 9. maja. [Izv. dop.]

Odkar je biskup Dobrila premeščen bil na škofovsko stolico v Trst, poreška škofija v narodnem obziru propada. Evo dokazov! Dobrila je pastirske liste ne samo talijanski, temveč skoro vsako leto i slovansko-hrvatski spisal ter razposlal svojim vernikom. A sedaj vladajoči gospodje vse drugače delajo. Oni so sicer sv. pismo študirali, pa so

vendar uže pozabili, ali pa znati nečejo, da je uže kralj Assuer o nekej priložnosti pisal „svakoj zemlji pismom njezinijem i svakomu narodu jezikom njegovijem“ (Esther 3, 12). Oni, ki se drže sv. pisma, morali bi i to dejansko izpeljati. Ali nije temu tako. Pastirski listovi sedajšnjega namestnika škofovskega so vsi laški. Ali ne zna ta gospod, koliko da nas je Slavjanov v škofiji, želnih čuti glas svojega pastirja v domačem jeziku? Ako sam ne zna slavjanskega, ne bi li mogel dati stvari na naš jezik preložiti? Zakaj moramo duhovni na hrvatskih župnijah sami ta prevod opravljati? Ali je to enakopravnost? Zakaj začasni cerkveni vladalec ne izda enkrat list hrvatski, pak naj ga pošlje duhovnom laških žup? Naj se oni, tuje, mučijo in naj predstavljajo! Dogodilo se je letošnje leto, da je neki župnik talijanski pastirski list, ko ga je dobil, sežgal in potem Dobrilov tržaški list, katerega je kot prilog „Naše Sloge“ dobil, narodu v cerkvi čital. Ko bi vsi duhovni slovanske narodnosti jedne misli bili, bi take liste nazaj pošiljali, pa predobri smo, stara mana nas tepe — Slovan-trpin!

Dobrila je večkrat priporočal v posebnem listu, naj duhovni se vpišejo v društvo sv. Mohora i sv. Jeronima. A sedajšnji cerkveni vladalec! Še črnil nij, nij priporočil niti vpisalne pole nij poslal. Če je papežu kaj potreba, ne manjka se pisarenja. Po takem številu družbenikov zmirom peša. Odboru društva sv. Mohora in sv. Jeronima bi svetovali, naj bi postavil dobre in marljive poverjenike. Koliko slavjanskega življa je v Pulji, a družbenikov koliko zdaj, a koliko pred nekoliko leti! Kdo je temu kriv?

Ko je Dobrila odšel v Trst, delal je kot

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Osmo poglavje.

(Dalje.)

„Povejte mi o njima,“ rekel je tihega trepečega glasa ter je strmo gledal doli v prepada, ki je zijal pred njegovimi nogami.

Nemam dosta povedati, razen tega, da je bil eden star in ubog, druga pa je popolnem slepa; in vendar sta naredila meni, ubogemu, zapuščenemu, strahovanemu otroku, vse tako bogato, krasno in lepo.

„Z vami so grdo ravnali! Po takem priznate, da ste se prej borili s krivico?“

„Jaz!“ vzkliknila je Jerica. „Iz prvih let se spominjam le na pomanjkanje, trpljenje in veliko neprijaznost.“

„In ona prijatelja sta se potegnili za vas?“
„Da. Prvi mi je bil pozemeljski oče, druga pa me je učila, kje najdem nebeškega očeta.“

„In od tega časa ste bili zmerom prosti in lehkí kot šupa ter nijste imeli nobene želje in skrbi na svetu?“

„Ne, zares ne; tega nijsem rekla; tako me nijste smeli razumeti. Videla sem strijca Truemana umreti, morala sem videti, kako so se drugi dragi mi prijatelji ločili od mene za mnogo let, nekateri celo za zmerom. Pretrpela sem marsikatero težko izkušnjo, marsikatero bitko uro, in še celo sedaj me straši in plaši marsikatera stvar.“

„Kako pa morete po takem biti tako veseli in srečni?“ vprašal je gospod Filip.

Jerica je bila vstala, ker zagledala je doktorja Jeremijo priti, ter je stala oprta z roko na skalo, v katere senci je bila sedela. Vsa zamišljena se je smehljala vprašanju Filipovemu; ko je trenotek gledala doli v glo-

boko dolino, ozrla se je nanj s srečnim pogledom ter je rekla tihoma in toplo: „Vidim prepada zijati pred seboj, a naslanjam se na večno skalo.“

Jerica je govorila resnico rekši, da jo tlači več, nego ena sama skrb in bojazen. Bala se je namreč bolj od dne do dne, da se približuje nagloma čas, katerega bi jej bila Emiliya vzeta. Pred kratkim se je tej bojazni pridružila druga strašivna misel, da je Viljem Sullivan, po katerem je njeno srce z večjo, nego sestersko ljubeznijo hrepenelo, nagloma pozabil prijateljico svojih otročjih let ali vsaj je nehal udan biti z ljubeznijo in milosrčnostjo prejšnjih let. Uže je minulo nekaj mesecev, odkar nij dobila nobenega lista več od njega; zadnji je bil kratek ter v naglici pisan, kar je Viljem opravičeval s kupčijskimi skrbmi in z mnogim delom. Jerica je morala nehotoma priznati, da so po smrti njegove matere in njegovega starega očeta vidno odjenjale vezi, ki so pregnanca vezale z domovino.

poznani šolski prijatelj in videč pomanjkanje duhovnov, pri vladi na to, da bi škofijska stolica v Poreču za nekoliko let prazna ostala a njeni dohodki bi se za zavod v Pazinu porabili, kjer bi se siromašni dijaci šolali i na duhovenski stan pripravljali. Vlada je temu predlogu, kakor se vidi, prijazna, kajti stolica poreške škofije je prazna, že skoro 2 leti. Ko so poreški laški mogočnejši zvedeli, kaj Dobrila pri vladi namerava izposlovati, so se na vse kriplje protivil. Ko je Dobrila odšel, dali so mu zaupnico s podpisi vseh duhovnov izven enega. Zmislili so si: dajmo mu indirektno nezaupnico. Doslednost, ha! ha! Zdaj sestavijo prošnje do Dunaja in papeža, da bi postavila škofa v Poreču. Pošljejo te z največjo naglostjo in tajno po dekanijah in po župnijah, da se teh prošenj nobeden nas nij nadejal, niti nobeden se mogel posvetovati. Vjeli so nekaj podpisov ali vseh nikakor ne. In ko bi se mej duhovniki, posebno mi slovanski, posveti, še teh podpisov bi ne bilo. Kaj pa pišejo! Mej drugim telo: „da nij treba tega zavoda, ker nij pomanjkanja duhovnov.“ (. . La mancanza di clero che avrebbe dato occasione a tale proposta non è poi da noi tanto sensibile che altrove, nè tanto estrema.) Videči ne vidite in vrh tega še neresnico govorite in sami sebe po ustih bijete. Šematizem naš za l. 1877 pogledjte, koliko je duhovnov, ki imajo po 2 fare, jeden ima celo 3, koliko jih imate v teologiji? cela 2!!

Čujte, kaj pa pišejo papežu. Naj on ne pusti, da bi se škofovski dohodki obrnili za projektirani zavod, kajti gojenci bi morali učiti se na svetovnej gimnaziji, koja je dirigirana od bečke vlade, s sredstvi, katere vlada v učenju rabi, profesorji so tudi svetovni in nevoljni se podložiti cerkveni oblasti i. t. d. (. . Gli alunni dello stesso collegio dovrebbero frequentare un ginnasio puramente secolare, retto dallo stato coi mezzi usati nell'istruzione governativa, con docenti secolari non soggetti ne disposti ad esserlo all'autorità ecclesiastica . . .) Zdaj se vidi, kam pes nogo moli. Ko bi cerkev z šolo vladala, tedaj bi se ne stavilo toliko zaprek. Vprašam pa tudi, ali nij to za nas same škodljivo razžaljenje vlade, ko se tako misli in piše o c. kr. gimnaziji? Kaj še naredi? Složili so se z laškim poreškim mestnim načelništvom, katero ni malo nas duhovnov ne more trpeti. Pristopilo je precej, saj je šlo proti vrlemu škofu

Dobrili, koji jim je bil trn v peti, kajti on se nij sramoval, da je mej 71 škofi bil prvi škof slovanski v laškem Poreču. Šla je deputacija na Dunaj, a kakor sem rekel, bodo teško kaj opravili, kajti 2 leti je že prazen škofovski sedež.

Tem protivnikom šole bi svetoval izgedati se v Črnogorcih. Ako se ne motim lanski, „Vienac“ br. 38 str. 626 piše: „Ilarion odrekao se je svih svojih dohodaka i pridržao si samo godišnjih 2000 f. poklonio preostatak za sva vremena pučkim školam.“ „Vienac“ br. 41 str. 679 piše: „Dohodak crkveni je uredjen za crkvene potrebe, a uz to za uzdržavanje škola — a to u Crnoj gori, u razvikanoj zemlji lopova i nosorezaca.“

Kralj Matijaž se je zbudil.

Tržaška „Edinost“ piše pod tem naslovom:

„Ko je leta 1874 meseca junija v Nevesinji zjutraj ob 8. uri prva vstaška puška počila in nje grom v bližnji gori odmeval, prodrl je hipoma črno oblačno nebo in pokazala se je proti severu jasnica, skozi katero je posijala krvava zvezda tlačiteljem Slovanstva. Ko se je vroča junaška kri prelivala v bistro Zeto ter barvala skalovje jadne Hercegovine, napočila je na jugu svobodi zarja, ki je žalostno poljubovala prve žrtve svobode, ležeče po divji šegi razmesarjene, na zemlji štiristoletnega robstva. Kralj Matijaž se je v podzemeljskem svojem hramu nenadoma predramil, njegov pogled je blizknil, zapazil je na tisoče zvestih junakov, odvil sivo brado, ki se mu je krog silne skale ovila, brdki konjič je zarazgetal, ko je njegov gospodar izdrl meč iz skale, kamor ga je bil zasadil. Z veseljem pozdravljamo primorski Slovenci dobo, katera nam je odprla vrata v boljšo prihodnost.

Kako so dunajski časniki hiteli prepričavati ljudstvo, da vstaje nij več, da so se vsi begunci podvrgli in se vrnili črez mejo na svoja ognjišča. Kako se je proti vstašem delalo in s kako mero se je Turku merilo, tega pojasnjevati ne smemo, sicer bi nam padla železna pest na usta, ker moč gre pred pravico.

Kakor se ravna blizu levovega brloga, ko spi v njem, da se ne probudi in ven ne plani, tako se je ravnilo pri vstaji za osvobojenje Slovanstva. Vstaški vodje so se lovili, podpisalo se je turško barbarstvo, ustajalo se je tlačila s tlečo žrjavico pod kupom drv, da ne

švigne plamen. Vsa slovanska plemena in drugi svobodojubni narodi so pošiljali svoje sinove na bojišče, da je stvar postala ogromni faktor in da se je zbudil kralj Matijaž. Z malega raste veliko, to je star pregovor, ki bode zlat dokaz v zgodovini devetnajstega stoletja.

Nevesinje in most na Zeti je zlati uvod k velikanskemu delu, ki se prav zdaj vrši. Mala kopica hrabrih Nevesinjcev je naredila, toliko, da sta v barbarski turški državi dva sultana padla, za tretjega se še ne ve, ako bode svoj prestol dolgo rabil; hrabri Hercegovci so z malo prahom napotili vso diplomacijo k delu, prazno slamo mlatiti; kramarski Anglež je milijone metal v votli turški sod, boječ se, da se utegne zbuditi kralj Matijaž; Avstrija je pred brlogom, kjer je junak spal, nakopičila pleva in slame, da ne posije bliščeči žarek zarije k njemu; pa vse to nij ničesa pomagalo. Čul je večkrat klic uboge raje, slišal je smrtno zdihljaje na kole nasa-jenih, v srce je peklo obupno kričanje nedolžnih devotk, nesramno ugrabljenih in oskrunjenih žen; presunil je živce spečemu levu dim zapaljenih hiš, opečenih in sežganih trupel uboge raje. Zakričal je: Kvišku! bratje Slovani, sučimo meče, po livadah naj teče dušmanova kri.

Slovani druge polovice devetnajstega stoletja moramo veseli biti, srečno smo dočakali to, kar milijonov naših bratov nij dočakalo. Dolgo časa je držal severni stric ročnik osode polnega meča, živci so nategovali krčevito pest, z močno roko izdrti meč je zabliskal v dveh delih Evrope: Na Turka pojdemo, izrekel je car silne države, na mah je sedel brdki Kozak na vranca, sinovi Podolije in Litavije so se zbrali v krdela, iz kavkaških gor je z orožjem privrelo ogromno število boja-željnih junakov, da zlomijo krutim Osmanom moč. — Carjevo povelje je bilo zlato sporočilo, svojih besed v Moskvi se je spomnil car silne države; olajšati jarem južnih bratov je bil narod na migljaj pripravljen, darežljivosti so presegle vse meje, začelo se je teško delo, Slovani ga pozdravljamo ter spremljamo z gorkim sočutjem, saj gre za boljšo prihodnost in svobodo, padejo verige, ki so žulile stoletja oglodane kosti, zlomi se jarem, ki je prouzročil žulje, dihal se bode prostejši zrak, ki je stoletja okuževal zdravi život Slovanstva.

Bodi nam pozdravljena zlata doba, junaška sreča naj te vedno ugodno spremlja,

Nič bi je ne bilo napravilo, da bi bila celo Emilija izrekla sum, da jo Viljem zanemarja. Nič bi je ne bilo bolj razdražilo, kot ko bi mu bil kdo očital to zanemarjenje. Vendar se je časih čudila v globočini svojega srca, da je toliko časa molčal in da je tako čudovito pojenjalo dopisovanje med njima. Čeravno nij nekaj tednov dobila nobenega odgovora, pisala mu je vendar kot navadno ter je vedela, da so ti opomini mu morali doiti z vsako pošto. Kaj bi ga razen bolezn ali mrzlosti opravičilo, da njenim listom nikdar nij odgovoril? Često je skušala iz svojega srca pregnati vsakatero vprašanje o predmetu zakritem v nevednost; vendar jo je časih obšla otožnost, katero je le odganjala, da je kvišku obračala svoje misli z zaupljivo vero in nado, ki ste tolikokrat okrepile njeno omahujoče srce; in iz take sanjarije se je obrnila s sočutnimi milimi besedami in očmi k trpečemu tovarišu, ki je sam v svojih sanjah bridko tožil.

Ko je došel doktor Jeremija, pozdravila sta se srčno med soboj. Doktor je počel po svojej navadi prav živo govoriti ter se je presrečne radosti razširjal o krasoti in mirnosti tega prekrasnega nedeljskega jutra na hribu. Gospod Filipi se je silil gospodovati samemu sebi, da bi zakril otožnost, katere se nij mogel iznebiti; govoril je miren in celo radosten, tako, da je strmela Jerica ter molče se vrnivši k hiši, se čudila temu čudovitemu in nestanovitnemu možu. Pri zajuterku ga nij videla in pri kosilu se je vsedel nekoliko proč od doktor Jeremijeve družbe ter je svoje znanje izrazil le s prijaznim pozdravom, ko je Jerica zapustila obednico.

Pozno po polu dne se je nenadoma prikazal v široki veži, kjer ste sedeli Emilija in Jerica, in kjer so po navadi dve očesi domišljiji obeh naslikovali pokrajino. Bila je huda ura; ko pa je solnce zahajalo in je minola huda ura, prepenjala je bliščeča mavrica nebeška, sè skoro ravno tako bliščečim od-

sevom obzorje, na videz globoko pod višino gorskega stožka; prekrasna in močno bliščeča je bila svitloba in senca, ki ste igrali po dolini in njegovi lesketajoči reki. Jerica se je nadejala, da se bode gospod Filipi pridružil njima. Vedela je, da bi se Emilija veselila njegovega raznovrstnega pogovora; nagonoma je tudi upala, da bi sladki glasovi njenih tolažljivih besed, ki jih je toliko ljubilo in blagoslovljalo, tudi njegovemu srcu rekali besedo miru. A nadejala se je brez vspeha, ko jih je zagledal, odšel je nagloma; in kmalu je zapazila Jerica, da je lezel tje gori na strmo višino, katera je zjutraj oba toliko zanimala; tudi se ta večer nij vrnil zopet v gostilnico.

Jeremijevi so ostali še dva dni v Pristavi na hribu. Okrepčavna sapa je dobro dela Emiliji, videla se je krepkejša kot je bila mnogo tednov; in sedaj pa sedaj se je celo lahko sprehajala v obližji pristave.

Jerica se nij naveličala krasnega razgleda, temveč opazovala ga je z zmirom večo ra-

Bog pred teboj in za teboj, naj ne teče kri zabadava, naj bode pečat miru, naj bode ju-naška kri stalno spričevalo miru po vesoljnem svetu, naj se doba izvrši, v kateri se narodi družijo: svoji k svojim. Kralj Matijaž se je zbudil, mahnil na vse štiri vetrove sveta z rujavim mečem, zaoril je grozoviti vihar, divje pošasti se tresejo, konec je njih dela in po-četja, ob srebrno-modrej Donavi, kjer je vedno tekla slovanska kri, švigajo bliski iz jeklenih topov, v tretjič se bode vršilo zaželeno osvo-bojevanje, in zdaj enkrat za vselej. Polu-mesec pred križem pada, zvezda Osmanov temni, Allah in Mahomed ne moreta pomagati več, prelaz čez Bospor v Bruso je še edina pot, in še tam so osmanska tla podkopana, barbarstvo se mora pogubiti v prah, to zapo-veduje sila narave, sedanja doba, katero Slo-vani pozdravljamo: zlata doba, zbujenje kralja Matijaža.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. maja.

Češki narodni vodje so baje poslali zaupnico in zahvalnico carju, da se je odločil meč potegniti za pravice slovanskih bratov na jugu.

Magjarski časniki so dobro shvatili in razumeli pomen demonstracij na Hrvat-skem, prinašanih protivniku njih neumnega softarstva, nadvojvode Albrehta. Za to se silno hudujejo in jeze nad Hrvati in celo bana Mažuraniča dolže, da je on demonstracijo pro-uzročil. Magjari so pač le tako krivični ljudje, da menijo, kakor naši nemškutarji, — da le oni, in nobeden drug ne sme kakove misli in želje izreči, če prav — plačuje.

V **maže** je čil r z z a v e.

Ruska vlada hoče, kakor se našej urad-nej „Wiener Abendpost“ piše, izdati pozitiven oporék, da je vse zlagano, kar je v angleš-kej plavej knjigi poročal konzul Mansfield o proganjanji katoliških unijatov. — Mi smo si to uže precej mislili, ker vemo, da na ruskem ima vsaka vera: narodna pravo-slavna, katoliška, razkolniška, islamska, tatar-ska in celo malikovalska popolno svobodo. To so nam pravili katoliki prijatelji, ki na Rus-kem žive. Tisti, ki o Rusih lažejo, se neki Pol-jaki.

Rumunija je s tem vojsko napove-dala Turčiji, da je v zbornici rumunskej bila resolucija sprejeta, ki pravi: Glede na to, da je Turčija s svojo napadnostjo pretrgala vezi, ki so vezale Rumunijo na njo, in ker zbornica konstatira, da je Turčija začela streljati na Rumunijo in ker so rumunski kanoni turškeje napovedi vojne uže odgovorili, opira se na pravičnost garantirujočih vlastij, ki so Rumu-niji politični razvoj obljubile in naroča vladi

dostjo; z doktorjem je šla v gorsko dobro, kjer je skakljal ozek potok sedemdeset metrov globoko doli v dolino; to jej je dajalo gra-divo za marsikateri navdušen popis, katerega se je tudi Emilija nekoliko radovala. Videla nij več novega svojega znanca; izginil je bil, da nij ničesar vedela. Doktor je vprašal krčmarja po njem, ter je izvedel, da je odšel v ponedeljek zjutraj, ter se podal peš na pot v gore.

Doktor se je čutil prevaran v svojih na-dah, kajti imel je gospoda Filipa izvenredno rad; povprašuje ga natanko o namerjeni poti se je nadejal, da se bode morebiti rad pri-družil njegovi družbi.

„Nič ne dé, Jerica,“ rekel je šaljivo ža-lujočega glasa; „preverjen, sem da ga bodemo zopet naleteli, kadar se ga bodemo najmenj nadejali.“

(Dalje prih.)

naj vse stori, da varuje bitje Rumunije in po miru tako, dobro zaznamovano politično po-ložje, kakoršno jej možno dela, prostej od vsake odvisnosti svoj historični po-klic na vzhodu izpolniti.“ Ta dnevni red je bil s 58 glasi proti 29 sprejet. Opozici-jonalci so dejali, mi nemamo denarja, ne-mamo gotove in dobre vojske, a nazadnje bomo še odvisni ostali. Vlada, na čelu Bra-tiano, pak je rekla: Mi se moramo na lastne moči opreti in pokazati, da kaj veljamo in se moramo braniti, ker je nam Turčija vojno napovedala.“

V **Carigrad** so se vrnili poslaniki držav. Nemški poslanik princ Reuss, ruso-ljub, je šel te dni skozi Trst, z njim Magjar grof Zichy. Tudi italijanski Corti pojde te dni.

Turška zbornica je votirala Angleškeje vladi zaupnico na nje grobi odgovor ruskej okrožnici. — Rumunski agent je iz Carigrada odpotoval — Okolo Carigrada se delajo na-sipi in šance.

Dopisi.

Iz Vira pri Dobu 11. maja [Izv. dop.]

29. aprila t. l. se je tukaj vršila volitev no-vega občinskega zastopa, pri katerej so bili g. Vinko Januš c. kr. poštar in posestnik na Viru za župana, Jožef Stupica, trgovec in posestnik na Viru za prvega, in Lukež Hočevnar, posest-nik na Količevem za drugega svetovalca izvo-ljeni. Upamo, da bode novi občinski zastop z novo izvoljenim županom bolje gospodaril, ka-kor kaže ne mali dolg pri soseski, katerega bode treba poravnati in pa še druge nered-nosti, nij ravno svojega posla najboljšje oprav-ljal. Da so bi i ljudje uže njegovega župano-vanja siti, pokazalo se je pri volitvi, ker ga še v odbor nijso volili. Tudi bode mogel novo izvoljeni župan, tisti tukaj šaljivo imenovani „Brückenbau-Comité.“ obstoječ iz prejšnjega župana, njegovega „škribonta“ in pa enega prejšnjih svetovalcev, malo podregati, da bode most, ki bi bil imel uže pred nekaj meseci na-rejen biti, izgotovili ker drugače bi se uteg-nil še ta les, kar ga je uže pripravljenega, v tisto, tem trem zelo priljubljeno „vodico“ spremeniti.

Iz Siska 11. maja. [Izv. dopis.] Da Hrvatje nijso vsi složni z načeli Starčevićancev; evo Vam dokaz sprejem nadvojvode Albrehta, prijatelja Slovanov in Rusije, tudi v mestu, katero so nekdanji naši vrli Kranjci pod Tur-jaskim branili proti Turčinu. Naše mestice je malo, a pokazalo je denes, da je slovan-sko skozi in skozi. Sprejem nadvojvode bil je sijajen. Celo mesto, vsa okolica, vse je bilo na nogah. Brezbrojna množica, smem reči, ves Sisek, pričakoval je visokega gosta na kolodvoru. Ko ob enajstih dopoldne dospe vlak, zaigra mestna godba cesarsko himno in krepki živio-klici pozdravijo visocega gosta. Župan, gospod Lovrič, nagovori izstopivšega nadvojvodo s kratkim nagovorom, nadvojvoda se zahvali in pravi, da ga jako veseli tako slaven sprejem in da ne bode pozabil njih ve-ličanstvu svitlemu cesarju poročati lojalnost hrvatskega naroda.

Pri izhodu iz kolodvora sprejme ga vrsta belo oblečenih deklic in ena iz mej njih poda mu lep venec s hrvatskim nagovorom. Nad-vojvoda gospod Albreht nasmeje se ji in reče hrvatski: „Zahvaljujem se vam, mladež!“

Pregledavši še četo veterancev, vsede se nadvojvoda na voz, godba zaigra rusko himno in voz oddrda, spremljan z živio-klici, skozi mesto, katero je bilo okinčano z brez-številnimi slovanskimi zastavami, čez Kulpo dalje proti Petrinji. Ob štirih popolu-

dne pripelje se visoki gost in slavni zmago-valec pri Kustoci v Sisek nazaj in ostane do šestih v restavraciji na kolodvoru.

Mej tem se zbira tu nebrojna množica, godba svira, in kadar ta neha, zadone mili glasovi pevskega društva „Danice“, in to se vrsti do odhoda. Pri odhodu zapoje še „Da-nica“ cesarsko himno, vlak se začne polagoma dalje pomikati, krepki glasovi: Živila Avstrija! živila Rusija! zadone, nadvojvoda odzdravlja in odšel nam je dragi gost. Magjarske za-stave nij bilo ne jedne.

Domače stvari.

— (Ljubljana in nadvojvoda Albrecht.) Iz zadnjega broja našega lista bralci vedo, da smo ljubljanski Slovenci že-leli, da bi bil nadvojvoda Albrecht, kot prvi vojniki in jubilarški ud vladarske hiše, pa tudi posebno kot prijatelj avstrijskih Slovanov in ruske zveze, tako si-jajno sprejet od slovenskega naroda v Ljubljani, kakor je bil od hrvatskega v Za-grebu, Osjeku, Sisku, v Karlovcu in v še manj-ših jugoslovanskih krajih. Vendar iz tega nij bilo pri nas nič, prepovedano je, in tudi ne-možno, če so stvari take, kakor se nam tu pripoveduje. Gospod ljubljanski župan je nam-reč pisal starosti narodnih mestnih svetoval-cev, ki so v tem smislu stvar pri njem spro-žili, g. Potočniku v soboto po polu dne, da je pri gospodu deželnemu predsedniku bil in mu je tam bilo naznanjeno, da g. Vidmanu, predsedniku deželne vlade nij znano nič o na-menu ostanka Nj. c. Visokosti nadvojvode Al-brehta v Ljubljani. O polu dne pak da je gos-pod župan dobil od načelnika deželne vlade pismo, v katerem se poroča, da je g. feldmar-šallejtnant dovolil g. Vidmanu pogledati v po-velje ljubljanske generalkomande; iz tega je vidno, da bode gospod nadvojvoda Albreht 14. t. m. iz Reke naravnost na Dunaj popotoval, in je na ljubljanskem kolodvoru vsak sprejem ali poklon odpovedan, ker gospod nadvojvoda med kratkim postankom na kolodvoru ne želi z nikomur drugim, kakor z gospod vojaškim poveljnikom govoriti.

— (Sokolski izlet) zadnjo nedeljo na Šmarno goro zaradi slabega vremena (barometer je žugal z dežjem) nij bil tako velik, kakor bi ga smeli pričakovati. Vendar se je zbrana na-rodna družba dobro zabavala, na gori po maši, kakor tudi v Tacnju, kjer so možnarji pokali, domača dekleta društvo z ogovorom in slavolo-kom pozdravile, in je potem vrlo znana narodna krčma pri Koširji vseskozi zadovoljila goste s postrežbo dobrega vina in dobre kuhinje. Pri kosilu se je napilo tudi na slavno zmago na-ših slovanskih bratov Rusov, ki zdaj bijejo krvavi boj za svobodo svojih in naših bratov. Sokolci in druga spremna družba, tudi na potu skozi Gameljne prijazno od prebivalstva po-zdravljena, so se na povratku domov mudili tudi v Šent Vidu pri Kraljici. Tudi Šentvidčani so Sokola simpatično sprejeli.

— („Slovenska knjižnica“) ne bode „zaspala,“ kakor se nekateri uže boje; več pol naslednjega zvezka je uže natisnjenih. Zvezek (nad dvajset tiskanih pol) iz-ide družega meseca. Odložili smo ne-koliko izdavanje, da bi onim mnogim naročni-kom, ki so se naročili, ali le obljubili po prejemu poslati naročnino, časa za to pu-stili, poslati znesek; ali tega v našo škodo mnogi nijso storili še. Tudi ostrá poli-tična situacija nij prav ugodna tako po-

gostemu izdavanju beletrističnih rečij, kakor miren čas. Moti in zadržuje tako delovanje nekoliko in absorbira duhove, kakor tudi slabi prejemanje in plačevanje. To, in ne tako obilo udeležanje, kakor je bilo pričakovati, napotilo je izdателя „Knjižnice,“ dokler se časi ne izpremené, izdati le tri dela na leto, a le originale.

— (Nadvojvoda Vilhelm) je v nedeljo jutraj odšel v Trst, kjer je tudi Fzm. Kuhn prej tam vojsko ogledoval.

— (Tržaški mestni zbor) je dovolil v seji 11. t. m. 5000 gold. za vreden sprejem tistih državnih poslancev, ki bodo na povabilo prišli v Trst ogledat si lukso in na morji potrebna zidanja, — Vidno je, da imajo Tržačanje dosta denarja.

— (Iz Reke) se poroča 13. maja: Nadvojvoda Albreht je včeraj sem prišel, sprejet bil od nadvojvode Stefana in od načelnikov oblastnih. Denes je cerkvena parada, obiskovanje vojnih zavodov in tiste fabrike, v kateri se torpedi delajo.

— (Zanimiva) bode za kakega domačega pravnega zgodovinarja novica, da sti prvi soseski na Kranjskem, kateri imati po novejši postavi urejene zemljiške knjige, soseski Lukovica in Rova v sodnijskem okraji Brdskem.

— (Lovski barbarizem) se kaže — tako se nam piše — ako se pelje skozi Trzin proti Mengišu ali Viru. Tam visi namreč na hiši zapriseženega lovca, znanega ljubljanskega gospoda, ki je za priljubljenim generalom P. prevzel lov v soseskah Trzina in Dobrava, velika škorklja, ki je bila komaj pred tednom ustreljena. Mi ne vemo, ali si je kak ljubljanski gospodič napravil to surovo veselje, škorkljo ubiti in pribiti, ali pa je bilo to samo radost priseženega lovca, — surovost in prav pobalinska surovost je to, ter zasluži očitno grajo.

— (V Celje) je prišel znani g. Waser, predsednik višje sodnije; ravno zdaj so tam porotne sodbe.

— (Železna črta) mej Očuro in Ormužom, ki bode poldrugo miljo dolga in jo zida hrvatsko-štajersko ogljarsko društvo bode se že jeseni prometu otvorila, ker delo jako urno napreduje.

— (Turški romar) je, kakor tržaška „Edinost“ piše, v Buda-Pešto h grobu svetega Gil Babe potoval ta teden skoz Trst. Na korsi se je nabralo veliko ljudij krog njega, imel je za pasom precej velik nož in težek kos lesa za tepež. Nek stražnik, ko to vidi, stopi k njemu ter povpraša Turka v slovanskem narečju, ali ta je znal le arabski; ko drugi stražnik zapazi tovariša mej množico, stopi bliže. Oba tirata potem Turčina na turški konzulat, kjer se je skazalo, da ima popotni list v redu in da nij ničesa nevarnega, vzeli so mu nož in bavto, on pa je potoval k svetemu Gilu Babi dalje v Magjarijo.

Razne vesti.

* (Umrl) je 6. t. m. Slovak Pauliny-Tot, zaslužni pisatelj in buditelj svojega naroda, ki mu bode gotovo dolg spomin ohranil.

* (Hrvatski virtuoz Krežma) je zdaj dajal koncerte po Francoskem in vsi listi so hvale polni za tega mladega slovanskega umetelnika.

* (Zverina v človeške obliki.) Blizo Torina na Laškem je neki tridesetletni kmet strašno grozovitost izvršil. Ko je na polji se svojo ženo delal, jo je ubil s kamenom, ter jej zdrobil glavo. Od tam gre domov, zgrabi nož in umori neko ženo, ki je mimo

šla; potem gre po stopnicah neke hiše, v kateri so ležali trije fantiči bolni v postelji; grozovitež jih je začel tako z nožem bosti, da jih je na kosce razsekal, srkal kri in možgane. Od tam je šel dalje, da še katerega umori, pa ljudstvo je bilo priskočilo oboroženo, da vniči grozoviteža; zdvijani je ubegnil v neko hišo in skočil s prvega nadstropja na ulico, pa se nij ničesa poškodoval, ugrabili so ga in zaprli; pri izpraševanju je rekel, da mu je neka ženska to svetovala, da zveliča dušo.

* (Tatvina.) Na isterski železnici v Buzetu so vlomili tatovi na postajo v urad postajnega načelnika, ter so obropali vse denarje, ki so bili v denarnici. Postaja je dobro uro hoda od Buzeta v pravi puščavi.

Tuji.

13. maja:

Evropa: Moravec, Schmidt iz Dunaja. **Pri Slonu:** Hovanicky iz Siska. — Neuerer iz Gradca. — Goli iz Idrije. — Roblek iz Mokronoga. — Wucher iz Gradca. **Pri Mariboru:** Bauer iz Dunaja. — Kanduč iz Idrije. — Halb iz Dunaja. — Schlesinger iz Maribora. — Blut iz Dunaja. — Hutter iz Kočevja. — Kohn iz Dunaja. — Taurer iz Solnograda. — Weber iz Starega trga. — Heler iz Dunaja.

Dunajska borza 14. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	58	gld.	05	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	64	"	25	"
Zlata renta	70	"	25	"
1860 drž. posojilo	106	"	75	"
Akcije narodne banke	770	"	—	"
Kreditne akcije	134	"	50	"
London	129	"	20	"
Napol.	10	"	35	"
C. k. cekini	6	"	19	"
Srebro	113	"	35	"
Državne marke	63	"	50	"

Žalostni naznanjamo podpisani vest o preseljenosti smrti gospoda

Karla Waschnitius-a,

c. kr. okrajnega predstojnika v pokoji in častnega tržana Rateškega,

ki je včeraj zvečer ob 7 uri po kratkejši bolezni, v starosti 82 let, bil iz tega življenja poklican.

Pogreb bode v torek 15. maja popoldne o 5. uri, iz mrliške hiše, grad Tivoli.

Dragi ranjki se priporoča prijaznemu spominu vseh sorodnikov in znancev.

V Ljubljani, 13. maja 1877. (123)

Jozefina Waschnitius roj. Zmoll, soproga.

Heinrich Waschnitius, Jakob Kaučič, sin, Viljem Engel, Kristina Kaučič, zeta, Filomena Engel, Šarlota Waschnitius, hčere, Ana Waschnitius, Leopoldina Gsund, snehe, pasterka.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka

in brez stroškov po izvrstni Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let že je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prane, i na jetrah; žleznaduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenost, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlate žile, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečnosti, otročnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spricov zdravnih, brez vsake medicine, mej njimi spricevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlesart, Markize de Brehan a mnogo drugih znamenitih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastop.

Kratki izkaz iz 80.000 spricevalov.

Spricevalo št. 73.670.

Spricevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852
Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih na gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dirsti i grizih, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sečni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurju, trganju v mehurju i t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu

(L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bovine čutnice in vodenico. Prepričan sem se sam gledašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsaestransko, najbolje spricevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spricevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spricevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnoma strašnih želodčnih in čutnicnih bolezni, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V pihastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 30 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gld.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 3, kakor v vsaki mestni pri dobrih lekarnah in specerijah trgovcih; tudi razpošilja dunajska lista na vse kraje po poštnih naknadah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschn, v Zadru pri Androviču. (98)

Praktična in sploh priljubljena

darila za birmo,

ure na povoljno izbiranje po jako nizkih cenah, zlate ure za dame od 22 gold. in višje, srebrne remontoir-ure od 14 go d. in zlate remontoir-ure od 58 gold. in višje priporoča

Nikolaj Rudholzer,

urar in optikar, c. kr. liferant ur, kongresni trg, št. 8.

(121—1)

Slovenskega jezika popolnem zmožen

vajenec

sprejme se pri glavnem zastopu banke „Slavije“ v Ljubljani. (122—1)

Anatherinova ustna voda in zobni prašek

izdeljuje Gabriel Piccoli, lekar na dunajske cesti v Ljubljani. Tudi najboljši in najcenejši pripomoček za čiščenje ust.

1 škatljica zobnega praška . . . 40 kr.
1 steklenica ustne vode . . . 60 kr.
(13—46)

Samo 80 kr.

1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajajočega britanskega srebra, $\frac{1}{2}$ duc. 4 gld. Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40. Žlice za jed, . . . 30, 40, 50, 60, 70. 1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50. 1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3. 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6. 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50. 1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

Vse drugo jako cenó.

Naslov:

M. Bressler,

zaloga metalnega blaga,

Wien, Neubau, Burggasse 2,

Hotel Hölzer.

Cenilnik zastop. Naročbe iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—26)